

Σύμφωνο Μολότοφ – Ρίμπεντροπ: Γεγονότα και παραχαράξεις

Παρατήρηση 1^η: Ο φασισμός γεννιέται μέσα στους υπονόμους του συστήματος της καπιταλιστικής αγριότητας, της εκμετάλλευσης, της σήψης, της διαφθοράς. Ειδικά, δε, σε συνθήκες κρίσης αυτού του συστήματος, του καπιταλιστικού συστήματος, **ο φασισμός γιγαντώνεται και αξιοποιείται από τις κυρίαρχες οικονομικές ελίτ** ώστε να διατηρήσουν την κυριαρχία τους με μοχλό τον αυταρχισμό και την

Παρατήρηση 2^η: Ανάλογα με το μέγεθος της κρίσης ορίζονται και οι ανάγκες της οικονομικής ολιγαρχίας. Για να τσακίσει τις αντιστάσεις ή για να ξεστρατίσει την οργή που προκαλεί η πολιτική της, με την οποία μετακυλίζει τα βάρη της κρίσης στο λαό, **ο φασισμός αξιοποιείται είτε ως επικουρικός παρακρατικός μηχανισμός της εξουσίας της, είτε ακόμα και ως επίσημη μορφή πολιτικής διαχείρισης των υποθέσεών της.**

- Αυτό συνέβη το 1919 στην Ιταλία όταν ο μεγιστάνας Ανιέλι έπαιρνε από το χεράκι τον Μουσσολίνι και τον παρουσίαζε στους βιομηχάνους, στην έδρα του Συνδέσμου Βιομηχάνων της Ιταλίας, ως τον πιστότερο υπηρέτη της τάξης τους.
- Αυτό συνέβη όταν συγκροτούνταν τάγματα εφόδου χρηματοδοτούμενα από εργοστασιάρχες και χτυπούσαν εργάτες και απεργίες, όπως γινόταν το 1920 στην Ιταλία από τους μελανοχίτωνες.
- Αυτό συνέβη όταν ο βασιλιάς Βιτόριο Εμμανουέλε έπαιρνε υπό την αγκάλη του τον «Ντούτσε» και τον διόριζε πρωθυπουργό το 1922.
- Αυτό συνέβη στη Γερμανία με τον Χίτλερ να κάνει πραξικόπημα το 1933 και δέκα χρόνια αργότερα οι τραπεζίτες και οι βιομήχανοι να τον διορίζουν καγκελάριο.

Παρατήρηση 3^η: Ο φασισμός είναι – μεταξύ άλλων – η μορφή πολιτικής διαχείρισης των υποθέσεων της ολιγαρχίας που, πίσω από το «φιλολαϊκό» προσωπείο που χρησιμοποιεί για να αποκτήσει κοινωνική βάση, εκείνο που πραγματικά εγγυάται μέσα από την θηριωδία και την κτηνωδία των μεθόδων της είναι ότι τίθεται **«το κράτος στην υπηρεσία του ιδιωτικού κεφαλαίου»**, όπως ακριβώς το υποσχέθηκε ο Χίτλερ στη Λέσχη των Γερμανών Βιομηχάνων του Ντίσελντορφ το 1933.

Φυσικά όταν απειλείται η εξουσία της άρχουσας τάξης ή σε συνθήκες πολιτικής αστάθειας αυτής της εξουσίας, οι ελίτ δεν αναμένουν πότε ο φασισμός θα αποκτήσει κοινωνικό έρεισμα για να τον αξιοποιήσουν. Τον επιβάλλουν «από τα πάνω» με φωτιά και σίδερο: Αυτό συνέβη **το 1933 στη Χιλή, το 1936 στην Ισπανία, το 1936 και το 1967 στην Ελλάδα.**

Παρατήρηση 4^η: Η ΕΕ που ... απεχθάνεται τους «ολοκληρωτισμούς», που οι πολυεθνικές της είναι βουτηγμένες στο αίμα των λαών από την εποχή της αгаστικής συνεργασίας τους με το ναζιστικό καθεστώς των Νταχάου και των Άουσβιτς (<http://www.enikos.gr/mpogiopoulos/180010,Kati-leipei-apo-to-kadro.html>), είναι αυτή που

α) μόνο από το 2014 και μετά έχει χρηματοδοτήσει με περισσότερα από 2 εκ. ευρώ φασίστες και νεοναζί σε όλη την Ευρώπη (http://expro.se/2016/over-two-million-euros-in-eu-subsidies-granted-to-fascists_7074.html),

β) έχει στηρίξει και στηρίζει τους νεοναζί της Ουκρανίας με τους οποίους έχει προωθήσει και συμφωνία σύνδεσης,

γ) παρακολουθεί τις κυβερνήσεις κρατών – μελών της (πχ Βαλτικές χώρες) να ηρωποιοούν τους ναζί και τους δοσίλογους συνεργάτες τους της περιόδου της Κατοχής,

δ) έχει στρώσει το έδαφος για την ενίσχυση της ακροδεξιότητας από την Λεπέν στη Γαλλία μέχρι τους Ουρμπάν στην Ουγγαρία κι από Αυστρία μέχρι Ολλανδία, Σουηδία, Ιταλία και Γερμανία.

Παρατήρηση 5^η: Μετά το αντικομμουνιστικό Μνημόνιο της ΕΕ στα μέσα της δεκαετίας του 2000, ήρθε το 2009 το **αντικομμουνιστικό ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου**, όπου – χωρίς περιστροφές – ομολογείτο ο βαθύτερος λόγος της αντικομμουνιστικής υστερίας των «κεφαλών» της ΕΕ:

Ο κομμουνισμός, λέει η ΕΕ, είναι «έγκλημα». Και τα «εγκλημάτα του», εξηγούσε το Μνημόνιο στο εισηγητικό του μέρος, είναι απότοκο **«της θεωρίας της πάλης των τάξεων»!**

Η **πάλη των τάξεων**, λοιπόν... Αυτή είναι που πρέπει να «καταργηθεί». Που «δεν κολλάει» με την εποχή της «συναίνεσης», του «διαλόγου», της «κοινωνικής ειρήνης», του «δεν υπάρχει εναλλακτική» και της «συναδέλφωσης» μεταξύ κεφαλαιοκρατών και εργατών, με τους δεύτερους, τους εργάτες, να πληρώνουν, και όταν υπάρχει ανάκαμψη, και όταν υπάρχει κρίση.

Αφού, όμως, η πάλη των τάξεων δε γίνεται να «καταργηθεί» μέσω διαταγμάτων, θα πρέπει να **συκοφαντηθεί**, να **ελεεινολογηθεί**, να **προβοκαριστεί**, να **στιγματιστεί** και όπου είναι δυνατόν να **ποινικοποιηθεί** η δράση των κομμουνιστών. Εκείνων, δηλαδή,

α) που δεν υποκλίνονται στο αμετάκλητο της αστικής κοινωνίας, καθώς «*η ιστορία όλων των κοινωνιών που υπήρξαν μέχρι σήμερα είναι η ιστορία των ταξικών αγώνων*», που πρωτοστατούν στην «*οργάνωση των προλετάρων σε τάξη και συνακόλουθα σε πολιτικό κόμμα*»,

β) που διακηρύσσουν ότι σκοπός τους είναι «*η ανατροπή της αστικής κυριαρχίας, η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας από το προλεταριάτο*», με στόχο την κατάργηση όλων των τάξεων και τη μετάβαση σε μια μη εκμεταλλευτική, αταξική κοινωνία, όπου «*στη θέση της παλιάς αστικής κοινωνίας, με τις τάξεις και τις ταξικές της αντιθέσεις, θα έχουμε μια ένωση, μέσα στην οποία η ελεύθερη ανάπτυξη του καθενός θα είναι η προϋπόθεση για την ελεύθερη ανάπτυξη όλων*» («Κομμουνιστικό Μανιφέστο»).

Παρατήρηση 6^η: Είναι προφανές ότι αυτή η προοπτική, της απελευθέρωσης του ανθρώπου από τα δεσμά της εκμετάλλευσης, δεν ...συμφέρει όσους κατέχουν τις αλυσίδες της εκμετάλλευσης. Κι αφού δεν μπορούν να αντιπαρατεθούν σε επίπεδο ιδεών με τους κομμουνιστές, κατασκευάζουν την «ιστορία» στα μέτρα τους, έτσι ώστε να φαίνεται πως πίσω από τις κομμουνιστικές ιδέες υπάρχει κάτι το «**εγκληματογόνο**» και η απόδειξη περί τούτου είναι οι «εγκληματικές» πράξεις του κομμουνιστικού «ολοκληρωτισμού» που είναι συνώνυμος του... ναζισμού.

Παρατήρηση 7^η: Κάθε συκοφαντία που διεκδικεί να παρουσιάζεται αληθοφανής έχει ανάγκη την παραχάραξη. Έτσι φτάσαμε στο ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου, όπου στο πλαίσιο αυτού του (αντι)ιστορικού «κόψε – ράψε», αποφασίστηκε να καθιερωθεί η **23η Αυγούστου ως «Ευρωπαϊκή Ημέρα Μνήμης»** κατά του κομμουνισμού και του ναζισμού.

Γιατί, όμως, η 23η Αυγούστου; Επειδή αυτήν την ημερομηνία, στις 23 Αυγούστου 1939, υπογράφηκε το «**σύμφωνο Μολότοφ – Ρίμπεντροπ**». Να, επομένως, τα «ντοκουμέντα» της... «σύμπλευσης» κομμουνισμού – ναζισμού. Μέχρι και σύμφωνο μη επίθεσης υπέγραψαν!

Το «σύμφωνο Μολότοφ – Ρίμπεντροπ», λοιπόν. Εκεί, όπως λένε τα βαποράκια της ευρωενωσιακής γλίτσας, βρίσκονται τα «ντοκουμέντα» της «σύμπλευσης» κομμουνισμού – ναζισμού.

Ως εκ τούτου, φέτος όπως κάθε χρόνο, η 23^η Αυγούστου αποτέλεσε ένα τρόπον τινά προσκλητήριο για κάθε φασίστα, κρυφοφασίστα, μισοφασίστα, να λείι το μακρύ του και το κοντό του από κοινού με εκείνους τους «δημοκράτες» που η πολιτική τους γεννάει και θρέφει τους φασίστες

(σσ: τώρα θα αναρωτηθείτε πως γίνεται στο αντικομμουνιστικό ντελίριο κάθε 23^η Αυγούστου να συμμετέχουν και οι φασίστες. Εδώ, πια, η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά. Η βλακεία – πόσω μάλλον του φασίστα – είναι αθεράπευτη).

Συνεχίζουμε ξεκαθαρίζοντας ότι οι παρατηρήσεις που ακολουθούν δεν απευθύνονται στους κάθε λογής απογόνους του Γκαίμπελς καθώς με τους ενσυνειδητούς παραχαράκτες της Ιστορίας δεν χωράει κανένας διάλογος.

Οι βρωμερές ενέργειες, όμως, αποτελούν ενίοτε και ευκαιρία για να θυμηθούμε και να αξιολογήσουμε καταστάσεις και πράγματα:

Πρώτον: Η παγκόσμια ιστοριογραφία – την οποία φυσικά δεν έγραψαν Σοβιετικοί ή κομμουνιστές – έχει αποφανθεί: Το γερμανοσοβιετικό σύμφωνο μη επίθεσης (και όχι «φιλίας»), το σύμφωνο Μολότοφ – Ρίμπεντροπ της 23 Αυγούστου 1939 αποτέλεσε κίνηση της ΕΣΣΔ που έσωσε την Ευρώπη από τη χιτλερική χολέρα και προέκυψε μόνο μετά την άρνηση Αγγλίας – Γαλλίας για την από κοινού με την ΕΣΣΔ αντιμετώπιση της Γερμανίας. Ήταν μια κίνηση που επέτρεψε στη Σοβιετική Ένωση (σε μια στιγμή που ήδη είχε δεχτεί στο Ανατολικό της μέτωπο την επίθεση των Ιαπώνων) να αναδιοργανώσει τον Κόκκινο Στρατό και την οικονομία της, ώστε να καταφέρει – όπως και έγινε – να συντρίψει την επερχόμενη χιτλερική επίθεση.

Δεύτερον: Ήταν η συμφωνία του Μονάχου, ένα χρόνο πριν (30 Σεπτέμβρη 1938) μεταξύ των Χίτλερ, Μουσολίνι, Τσάμπερλεν και Νταλαντιέ, με την οποία Αγγλία και Γαλλία άνοιξαν το δρόμο για τη ναζιστική επιδρομή στην Ευρώπη. Εκεί ήταν που οι πρόγονοι των αντικομμουνιστών του «δημοκρατικού τόξου» προσέφεραν στρατηγικό πλεονέκτημα στον Χίτλερ, που, μέσω της κατάληψης της Τσεχοσλοβακίας δεν συνάντησε καμία άμυνα και κυρίως του προσέφεραν μια απομονωμένη ΕΣΣΔ έρμαιο – όπως ήλπιζαν – στις πολεμικές διαθέσεις του Γ' Ράιχ.

Τρίτον: Είναι ενδεικτικό πως όταν η ΕΣΣΔ τάχθηκε κατά της Συμφωνίας του Μονάχου και προσέφερε στρατιωτική βοήθεια στη Γαλλία και στην Αγγλία έναντι της Γερμανίας, Λονδίνο και Παρίσι απέρριψαν τη σοβιετική βοήθεια. Έτσι, το Σύμφωνο «Μολότοφ – Ρίμπεντροπ» (που υπεγράφη έναν ολόκληρο χρόνο μετά τη συμφωνία του Μονάχου) ήταν το μοναδικό μέσο άμυνας που είχε απομείνει στη Σοβιετική Ένωση δεδομένων των συνθηκών. Εξασφάλισε στη χώρα 21 πολύτιμους μήνες προετοιμασίας, που κατόπιν αποδείχτηκαν ανεκτίμητοι στην πολεμική της προεργασία ενόψει της αναπόφευκτης γερμανικής επίθεσης.

Τέταρτον: Οι «ιστορικοί» και οι πολιτικοί του αντικομμουνισμού πολύ θα ήθελαν οι Σοβιετικοί να έμεναν άπραγοι. Να άφηναν ανοιχτά τα περάσματα στις χιτλερικές ορδές τόσο από την Πολωνία και Λευκορωσία όσο και από την Φινλανδία. Έτσι:

α) Μιλούν (ποιοι; Οι ιμπεριαλιστές!) για την «ιμπεριαλιστική επέμβαση της Σοβιετικής Ένωσης κατά της Φινλανδίας» το 1939, αλλά:

- «Ξεχνούν» την άρνηση των Φινλανδών να ενισχυθούν από την ΕΣΣΔ τα φινλανδικά σύνορα στον ισθμό της Καρελίας, τα οποία είναι σε μια απόσταση μόλις 32 χλμ. από το Λένινγκραντ, με την πόλη δηλαδή να βρίσκεται εντός του βεληνεκού του ναζιστικού πυροβολικού.
- Ξεχνούν» την πρόταση της ΕΣΣΔ για τη σύναψη μιας σοβιετο-φινλανδικής συνθήκης αμοιβαίας βοήθειας.
- «Ξεχνούν» την σοβιετική πρόταση η Φινλανδία να μισθώσει στη Σοβιετική Ένωση το λιμένα Hanko και το έδαφος που γειτονεύει με αυτό, να επιτρέψει να έχει μια σοβιετική φρουρά εκεί για την προστασία της ναυτικής βάσης με αντάλλαγμα από την ΕΣΣΔ την εκχώρηση στην Φινλανδία μιας έκτασης 5.529 τετραγωνικών χιλιομέτρων, δηλαδή πάνω από 2 φορές μεγαλύτερη περιοχή.
- «Ξεχνούν» ότι η Φινλανδία υπήρχε ως κράτος από το 1918, μόνο επειδή αναγνώρισαν την ανεξαρτησία της οι Μπολσεβίκοι.
- «Ξεχνούν» ότι η αντιδραστική κυβέρνηση της Φινλανδίας υποκινούμενη από τους ιμπεριαλιστές όχι μόνο απέρριψε το σοβιετικό σύμφωνο φιλίας αλλά επιδόθηκε και σε συνοριακές επιθέσεις ενάντια στην ΕΣΣΔ με συνέπεια το ξέσπασμα του σοβιετοφινλανδικού πολέμου (30 Νοέμβρη 1939). Και φυσικά
- «ξεχνούν» το ρόλο της Φινλανδίας με το μέρος των χιτλερικών στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

β) Μιλούν για τον δήθεν «διαμελισμό» της Πολωνίας μεταξύ Γερμανίας και ΕΣΣΔ, αλλά:

- «Ξεχνούν» πως όταν στις 17 Σεπτέμβρη 1939 πέρασε τα σοβιετοπολωνικά σύνορα ο Κόκκινος Στρατός για μπει φραγμός στις ορδές του Χίτλερ, η Πολωνία είχε ήδη συντριβεί από τους ναζί, πως ήδη ο Χίτλερ από την 1^η Σεπτέμβρη – χωρίς καμία έμπρακτη αντίδραση από Αγγλογάλλους – είχε καταλάβει την Πολωνία και όπως δήλωσε ο Μολότοφ «η πολωνική κυβέρνηση έχει πάψει να δίνει οποιοδήποτε σημείο ζωής».
- «Ξεχνούν» ότι ο Κόκκινος Στρατός μπήκε στα εδάφη που η σοβιετική εξουσία είχε αναγκαστεί να παραδώσει με τη ληστρική συνθήκη του Μπρεστ Λιτόφσκ το 1918.
- «Ξεχνούν», φυσικά, ότι τα εδάφη στα οποία προωθήθηκε ο Κόκκινος Στρατός με στόχο την υπεράσπιση των σοβιετικών συνόρων ήταν εδάφη της Δυτικής Λευκορωσίας και της Δυτικής Ουκρανίας που είχαν ληστέψει οι αστοί κι οι τσιφλικάδες της Πολωνίας το 1920 στη διάρκεια της αντεπαναστατικής εκστρατείας της Αντάντ. Όπως
- «ξεχνούν», φυσικά, ότι οι βαλτικές χώρες με τα φασιστικά τους καθεστώτα ήταν έτοιμες να τεθούν – όπως και έκαναν – στην υπηρεσία του Χίτλερ ενάντια στη Σοβιετική Ένωση.

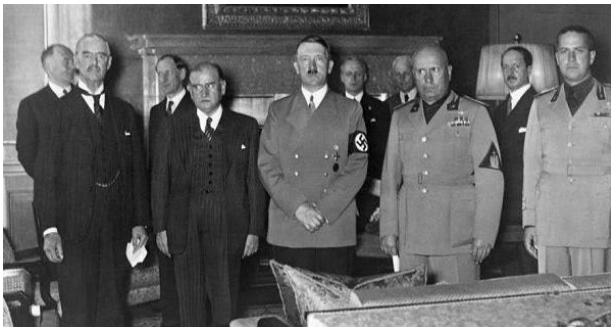
γ) Όσοι κατηγορούν – σήμερα – την ΕΣΣΔ για το σύμφωνο μη επίθεσης με τη Γερμανία, είναι οι απόγονοι εκείνων που ήθελαν την καταστροφή της ΕΣΣΔ. Γι' αυτό όταν με το σύμφωνο η ΕΣΣΔ απέτρεψε την άμεση εναντίον της επίθεση από τους ναζί, οι Αμερικανοί διαμαρτύρονταν ότι ο Χίτλερ «δεν κράτησε την υπόσχεσή του να είναι λιοντάρι προς ανατολάς και αρνάκι προς δυσμάς» («New York Herald Tribune», 7/10/1939) και ο Τσόρτσιλ κατηγορούσε τους ναζί ότι «πρόδωσαν το αντικομμουνιστικό σύμφωνο και τις αντιμπολσεβίκικες συμφωνίες» (Collier's – ΗΠΑ 30/9/1939, <http://www.902.gr/eidisi/apopseis-sholia/30279/symfono-molotof-rimpentrop-symfonoy-n-stin-paraharaxi>).

Τι δεν λένε, λοιπόν, οι «δημοκράτες» της ΕΕ, αυτοί οι **τυφλοπόντικες της Ιστορίας** που αξιοποιούν προπαγανδιστικά το σύμφωνο εναντίον της ΕΣΣΔ και του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος;

- Ότι εκείνο το σύμφωνο «Μολότοφ – Ρίμπεντροπ» (μη επίθεσης και όχι «φιλίας», όπως του Μονάχου) υπογράφηκε μόνον αφότου οι ΗΠΑ σφύριζαν υπέρ «ουδετερότητας» και επί μήνες η Αγγλία και η Γαλλία αρνούσαν να υπογράψουν με την ΕΣΣΔ συμφωνία κοινής δράσης εναντίον του ναζισμού.
- Ότι όλο αυτό το διάστημα ο ένας ιμπεριαλιστικός άξονας, των αστικών κοινοβουλευτικών δημοκρατιών της Ευρώπης, επιδίωκε να στραφεί μια ώρα αρχύτερα ο άλλος ιμπεριαλιστικός άξονας, της Γερμανίας, κατά της Σοβιετικής Ένωσης.
- Ότι μέσα σε αυτές τις συνθήκες η ΕΣΣΔ χρειαζόταν ικανό διάστημα να οργανωθεί μπροστά στην επικείμενη και αναπόφευκτη πολεμική επίθεση από τη Γερμανία.
- Και ότι κάθε αντικειμενικός και αμερόληπτος ιστορικός έχει αναγνωρίσει ότι εκείνο το σύμφωνο αποδείχθηκε μια ευφυής κίνηση της ΕΣΣΔ, που της έδωσε το χρόνο να προετοιμαστεί για να αντιμετωπίσει και, τελικά, να συντρίψει το ναζισμό

Τι δεν λένε οι τυφλοπόντικες: Ότι υπάρχει μια άλλη ημερομηνία που θα μπορούσε να αποτελέσει πραγματική επέτειο καταδίκης του ναζισμού και όλων τροφοδοτών, συναλλάσσονται και ανοίγουν το δρόμο στους ολοκληρωτισμούς. **Είναι η 30ή του Σεπτέμβρη.**

Είναι η ημέρα (**30 Σεπτέμβρη 1938 – ένα χρόνο πριν το σύμφωνο Μολότοφ – Ρίμπεντροπ**), που στο Μόναχο, οι Χίτλερ και Μουσολίνι υπέγραψαν μαζί με τους αρχηγούς των κυβερνήσεων της Μεγάλης Βρετανίας και της Γαλλίας, το ομώνυμο **«σύμφωνο του Μονάχου»**, με το οποίο οι «δημοκρατίες της Δύσης», στο πλαίσιο του «κατευνασμού» του φασισμού, έδιναν το πράσινο φως στο ναζισμό να εισβάλει στην Τσεχοσλοβακία, να την διαμελίσει, ανοίγοντας έτσι το δρόμο στον όλεθρο και οδηγώντας την ανθρωπότητα στην τραγωδία του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Ήταν η 30η Σεπτέμβρη 1938 που η ιμπεριαλιστική συμφωνία του Μονάχου αποτέλεσε την κορύφωση της πολιτικής της ενθάρρυνσης των επιδρομέων. Οι κυβερνήσεις της Αγγλίας και της Γαλλίας, με την προτροπή της κυβέρνησης των ΗΠΑ, **ικανοποίησαν όλες τις απαιτήσεις του Χίτλερ**, πιστεύοντας ότι έτσι θα τον στρέψουν κατά της Σοβιετικής Ένωσης.

Αυτή, βέβαια, η ημερομηνία απουσιάζει από τα αντικομμουνιστικά ψηφίσματα του Ευρωκοινοβουλίου, από τις αποφάσεις της ΕΕ και από τα άρθρα των «Μένουμε Ευρώπη»– συμπίρων της. Πολύ λογικό για μια ΕΕ των Σαλβίνι, της Λεπέν και της ακροδεξιάς, για μια ΕΕ που – επί ελληνικής προεδρίας – υπέγραψε συμφωνία σύνδεσης με τους ναζί της Ουκρανίας. Πολύ λογικό, επίσης για τους ασπάλακες γραφιάδες της που δίνουν νόημα στους στίχους του Βάρναλη: **«...της Αλήθειας εσχάτη τεφροδόχα, και συ, πρόστυχη Πένα και φοφίμι, του βούρκου λιβανίζετε την μπόχα»!**

Άλλωστε αν η ΕΕ, το Ευρωκοινοβούλιο και οι κάθε λογής «φιλελεύθεροι» και «σοσιαλιστές» γκαιμπελίσκοι που τους ξεσκονίζουν νοιάζονταν για τη «δημοκρατία», αν είχαν ή έχουν ειλικρινή επιδίωξη να καταγγείλουν το ναζισμό και όχι να συκοφαντούν τον κομμουνισμό (όπως πραγματικά τους ενδιαφέρει), τότε θα είχαν να δείξουν έστω και μία ανακοίνωση, έστω μία διαμαρτυρία ή έστω μία καταγγελία τους για το γεγονός ότι σε Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία και μια σειρά ακόμα χώρες της ΕΕ **στήνονται μνημεία υπέρ των Ες – Ες** και «τιμούνται» συνεργάτες των Γερμανών, την ώρα που σε αυτές και άλλες χώρες (Τσεχία, Πολωνία, Ουγγαρία κλπ.) η μαρξιστική – λενινιστική ιδεολογία έχει κηρυχτεί «παράνομη» (!) από τα δικαστήρια και οι κομμουνιστές, αριστεροί και δημοκράτες τελούν σε καθεστώς παρανομίας.

Σημείωση 1η: Στην Ελλάδα της Κατοχής, οι συνεργάτες των Γερμανών, οι γερμανοντυμένοι, οι δοσίλογοι και οι μαυραγορίτες δεν ήταν κομμουνιστές. Οι κομμουνιστές, μαζί με τους άλλους αριστερούς και δημοκράτες ήταν στα βουνά και πολεμούσαν το ναζισμό. Τα θρασίμια του εγχώριου αντικομμουνισμού, τα κόμματα και οι κυβερνήσεις τους που κάνουν τεμενάδες στην ΕΕ, που ψηφίζουν υπέρ της ναζιστοκρατούμενης Ουκρανίας τις κυρώσεις της ΕΕ ενάντια στη Ρωσία, **προφανώς γνωρίζουν ποιας ιδεολογίας και ποιας πολιτικής μήτρας εκτρώματα ήταν οι γερμανοσολιάδες.**

Σημείωση 2η: Για το τι συμβαίνει στις Βαλτικές χώρες (π.χ Εσθονία) αναφερθήκαμε ήδη. Στην, δε, Ουκρανία, ό,τι θυμίζει Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο κατά των ναζί διώκεται. Στο Χάρκοβο, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, κάθε χρόνο, μια συγκεκριμένη μέρα, οι αστυνόμοι και οι παρακρατικοί έχουν πολλή δουλειά. Είναι η μέρα της επετείου της απελευθέρωσης της πόλης από τους ναζί. Κατά σατανική ειρωνεία της Ιστορίας ήταν **23 Αυγούστου του 1943 όταν ο Κόκκινος Στρατός απελευθέρωσε την πόλη από τους χιτλερικούς.** Και ένα μεγάλο κομμάτι πληθυσμού της Ουκρανίας, που ξεχύνεται με κόκκινες σημαίες στους δρόμους για να τιμήσει την ημέρα, αυτό δεν το ξεχνά. Όμως τέτοιες «μνήμες» στην Ουκρανία των φασιστών, σήμερα δεν επιτρέπονται. Αυτή την Ουκρανία, την λατρεμένη στη ΕΕ, μετά τον υπουργό του Σαμαρά, τον Βενιζέλο, το 2014, την επισκέφθηκε και ο πρωθυπουργός Τσίπρας το 2017...

Σημείωση 3η: Η 23^η Αυγούστου είναι όντως σπουδαία ημερομηνία.

Πρώτον: Ήταν **23 Αυγούστου του 1942 όταν η μάχη του Στάλινγκραντ πέρασε στην πιο αποφασιστική της φάση.** Η 23^η Αυγούστου 1942 θεωρείται ημερομηνία ορόσημο για τη μάχη του Στάλινγκραντ γιατί από τη μέρα εκείνη η μάχη μεταφέρθηκε ακόμα και στις συνοικίες της πόλης όταν το 14^ο γερμανικό σώμα τεθωρακισμένων διέσπασε την αμυντική γραμμή του Στάλινγκραντ και έφτασε στο Βερτιάτσι. Από εκεί και πέρα ξεκίνησε ο πιτάνιος αγώνας των αμυνομένων σπιτί το σπίτι και δρόμο το δρόμο που οδήγησε στη συντριβή της ναζιστικής χολέρας.

Δεύτερον: Ήταν **23 Αυγούστου 1943 όταν λήγει η πιτανομαχία του Κουρσκ.** Ο Κόκκινος στρατός στη μεγαλύτερη μάχη τεθωρακισμένων που έγινε ποτέ τσακίζει τους ναζί.

Ο Τσώρτσιλ, ο Μουσολίνι, ο Χίτλερ και ο... Στάλιν

Τον Γενάρη του 1927 ο υψηλός καλεσμένος της Ρώμης απευθυνόταν στον Μουσολίνι με τα παρακάτω λόγια:
«...Το κίνημά σας πρόσφερε υπηρεσία σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ο μεγάλος φόβος που διακατείχε τον δημοκρατικό ηγέτη ή ηγέτη της εργατικής τάξης ήταν η πιθανότητα να υπονομευτεί ή να υπερθεματιστεί από κάποιον πιο ακραίο από αυτόν. Φαίνεται ότι μια συνεχής μετακίνηση προς τα αριστερά, ένα είδος αναπόφευκτης διολίσθησης στην άβυσσο, ήταν το χαρακτηριστικό όλων των επαναστάσεων.

Η Ιταλία έδειξε ότι υπάρχει ένας τρόπος να παλέψεις τις ανατρεπτικές δυνάμεις, ένας τρόπος που μπορεί να κινητοποιήσει την πλειοψηφία του κόσμου, η οποία κατάλληλα καθοδηγούμενη, μπορεί να εκτιμήσει και να θελήσει να υπερασπίσει την τιμή και τη σταθερότητα των πολιτισμένων κοινωνιών.

Η Ιταλία παρείχε το απαραίτητο αντίδοτο στο ρώσικο δηλητήριο. Από δω και στο εξής, κανένα μεγάλο έθνος δεν θα μείνει χωρίς το έσχατο μέσο προστασίας απέναντι στην ανάπτυξη καρκινωμάτων...

Αν ήμουν Ιταλός θα ήμουν με όλη την καρδιά μαζί σας, από την αρχή μέχρι το τέλος, στη θριαμβευτική σας μάχη ενάντια στις βάρβαρες ορέξεις και τα πάθη του Λενινισμού.

Το κίνημα σας έχει προσφέρει μια υπηρεσία σε όλο τον κόσμο. Έχει δώσει σε όλο τον κόσμο το απαραίτητο αντίδοτο στο Ρωσικό δηλητήριο...» (Tom Behan, "Arditi del Popolo: Η ιστορία της πρώτης αντιφασιστικής οργάνωσης", εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο).

Ο ένθερμος οπαδός του Μουσολίνι, ο λάτρης του φασισμού, ο άνθρωπος που «με όλη του την καρδιά» τασσόταν στο πλευρό των μελανοχιτώνων έναντι των κομμουνιστών και της Σοβιετικής Ένωσης, δεν ήταν άλλος από τον Μέγα Θησαυροφύλακα. Ήταν ο υπουργός Οικονομικών εκείνη την εποχή της Βρετανίας, ο... **Ουίνστον Τσώρτσιλ**.

Τον Γενάρη του 1934, ένα χρόνο μετά την κατάληψη από τους Ναζί της εξουσίας στη Γερμανία, το ευυπόληπτο ακροατήριο χειροκροτούσε με άφατο θαυμασμό το άκουσμα των παρακάτω λόγων:

«Ο Εθνικοσοσιαλισμός απελευθέρωσε τον Γερμανό εργάτη από τη μέγγενη ενός δόγματος (σσ: του κομμουνισμού δόγματος) που ήταν βασικά εχθρικό τόσο για τον εργοδότη όσο και για τον εργαζόμενο.

Ο Αδόλφος Χίτλερ επέστρεψε τον εργάτη στο έθνος του. Τον μετέτρεψε σε πειθαρχημένο στρατιώτη της εργασίας και συνεπώς σε σύντροφό μας» (Πρακτικά Δικών Νυρεμβέργης, Ντοκουμέντο D-392).

Ο λάτρης του ναζισμού, εκείνος που στις 26 Γενάρη 1934 ενώπιον των ενθουσιασμένων συναδέλφων του εξυμνούσε τον Χίτλερ, που αναγόρευε τον ναζισμό σε προστάτη του έθνους γιατί μετέτρεψε τον εργάτη σε «σύντροφό μας», που επιδαψίλευε δάφνες στον Χίτλερ διότι «απελευθέρωσε» τον εργάτη από την «μέγγενη» του κομμουνιστικού δόγματος και τον μετέτρεψε σε «πειθαρχημένο στρατιώτη της εργασίας», δεν ήταν άλλος από τον μεγιστάνα **Κρουπ**. Τον πρόεδρο του **Συνδέσμου της Γερμανικής Βιομηχανίας...**

Κάπως έτσι, παρά τις εκκλήσεις της Σοβιετικής Ένωσης προς Άγγλους, Γάλλους και Αμερικάνους να πολεμηθεί ο ναζισμός, παρά τις προειδοποιήσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς για τον επερχόμενο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τον φασισμό, φτάσαμε στη συμφωνία του Μονάχου το 1938, όταν (έναν ολόκληρο χρόνο πριν από τη συμφωνία μη επίθεσης μεταξύ Ρίμπεντροπ – Μολότοφ) η Αγγλία και η Γαλλία τα έκαναν πραγματικά «πλακάκια» με τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι.

Κι από εκεί σε εκείνον τον αποκαλούμενο ως «**παράξενο πόλεμο**» όπου οι δυτικοί «σύμμαχοι» – επιλέγοντας την τακτική της «συμμαχικής» υπονόμευσης της Σοβιετικής Ένωσης που προετοιμαζόταν ενάντια στην επερχόμενη ναζιστική εισβολή – δεν έριξαν μισή τουφεκιά ενάντια στον Άξονα για έξι ολόκληρους μήνες από την έναρξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Σήμερα, τα πραγματικά γεγονότα και τα ουσιαστικά συμπεράσματα από την ανείπωτη τραγωδία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, επιχειρούνται να συσκοτιστούν και να παραπαιηθούν.

Φροντίζει το εργαστήριο της καπιταλιστικής παραχάραξης. Ένα εργαστήριο που παράγει:

- Τους γυμνοσάλιαγκες της άθλιας θεωρίας των «**δυο άκρων**».
- Τους εντεταλμένους της **ελεεινής** επιχείρησης «εξίσωσης» κομμουνισμού – φασισμού.
- Τα **βαποράκια** που ψάχνουν μερικά δευτερόλεπτα δημόσιου βήματος αναμνηρικάζοντας τα γελοία σχήματα περί «Χίτλερ – Στάλιν».
- Τους **ευρω-φωστήρες** περί «ολοκληρωτισμών».

Η εξουσία των κεφαλαιοκρατών έχει κάθε λόγο να αναποδογυρίζει την ιστορία και την πραγματικότητα. Και ο βασικός είναι αυτός:

«Ο φασισμός είναι μια ιστορική φάση όπου μπήκε τώρα ο καπιταλισμός, κι έτσι είναι κάτι το καινούργιο και παλιό μαζί. Ο καπιταλισμός στις φασιστικές χώρες υπάρχει πια μονάχα σαν φασισμός κι ο φασισμός δεν μπορεί να πολεμηθεί παρά σαν καπιταλισμός στην πιο ωμή και καταπιεστική του μορφή, σαν ο πιο θρασύς κι ο πιο δόλιος καπιταλισμός» (Μπ.Μπρεχτ).

Η ΕΣΣΔ στον πόλεμο

Ό,τι και να κάνουν, όμως, **η Ιστορία έχει γραφτεί με τρόπο που θα στοιχειώνει για πάντα**. Και έχει γραφτεί με το κόκκινο του αίματος. Με το χρώμα του δίκιου και της αλήθειας. Η Ιστορία γράφτηκε από το κόκκινο της σημαίας με το **σφυροδρέπανο**. Με αυτό το «μελάνι» γράφτηκε η Ιστορία στην αναμέτρηση του ανθρώπου με το τέρας και με το έγκλημα. Με την απανθρωπιά και την κτηνωδία.

Ήταν 9η Μάη 1945. Ήταν η ημέρα που η σημαία που ήδη κυμάτιζε στο Ράιχσταγκ, η σημαία του στρατού των εργατών, των αγροτών, των κολασμένων της γης, επέφερε το οριστικό πλήγμα στο φίδι του ναζισμού.

Ήταν 9 Μάη του 1945, ενώπιον του στρατάρχη Γκιόργκι Κονσταντίνοβιτς Ζούκοφ, που **η ναζιστική Γερμανία υπέγραψε την άνευ όρων συνθηκολόγησή της**.

Αυτό το πανανθρώπινο επίτευγμα σφραγίστηκε με το ίδιο εκείνο κόκκινο χρώμα που δέσποζε στα οδοφράγματα της **Παρισινής Κομμούνας**. Με το χρώμα το βγαλμένο από το ηφαίστειο της ελπίδας που εξερράγη τον **Οκτώβρη του 1917** στην Πετρούπολη.

Σε αυτή η Νίκη – σταθμό, που κατορθώθηκε με τις ανείπωτες θυσίες εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, χωρίς προηγούμενο υπήρξε η συμβολή της Σοβιετικής Ένωσης και του Κόκκινου Στρατού.

- Σ' ένα μέτωπο, το μήκος του οποίου κυμαίνονταν από 3.000 έως 6.200 χιλιόμετρα, ο Κόκκινος Στρατός έδωσε ενάντια στον ναζισμό αδιάλειπτα μάχες για 1.418 μερόνυχτα.
- Κάθε λεπτό του πολέμου, η Σοβιετική Ένωση θρηνούσε κατά μέσο όρο 9 νεκρούς. Κάθε ώρα 540 νεκρούς. Κάθε μέρα 13.000 νεκρούς.
- Σε έναν πόλεμο που η Βρετανία θρήνησε 375.000 νεκρούς και οι ΗΠΑ περίπου 400.000, η ΕΣΣΔ προσέφερε πάνω από 20 εκατομμύρια παιδιά της.
- Πάνω από 10 εκατομμύρια οι ανάπηροι και οι τραυματίες με τον ανθό του σοβιετικού λαού να φράζει με τα στήθια του το Στάλινγκραντ, τη Μόσχα, το Κουρσκ, τη Σεβαστούπολη.
- Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος στοίχισε στην ΕΣΣΔ σε υλικές ζημιές το κολοσσιαίο ποσό των 485 δισεκατομμυρίων δολαρίων, μεγαλύτερο απ' αυτό που κατέβαλαν ΗΠΑ, Αγγλία και Γαλλία μαζί.
- Πάνω από 1.700 πόλεις, πάνω από 70.000 χωριά, πάνω από 30.000 βιομηχανικές επιχειρήσεις, πάνω από 100.000 συνεταιριστικές μονάδες, αμέτρητες χιλιάδες νοσοκομεία, σχολεία, βιβλιοθήκες έγιναν στάχτη στο έδαφος της ΕΣΣΔ από τους ναζί.

Έτσι γράφτηκε η Ιστορία. Αυτά πρόσφεραν οι κομμουνιστές στον πόλεμο κατά του φασισμού. Αυτή είναι η «σχέση» του σοσιαλισμού και των κομμουνιστών με το φασισμό: «Σχέσεις» που το έχουμε τονίσει και θα το επαναλάβουμε: **Τις χωρίζει αίμα! Το περισσότερο αίμα που χύθηκε ποτέ στην ανθρωπότητα!**

Η Ιστορία γράφτηκε:

Την πιο σκληρή, την πιο ανιδιοτελή, την πιο καθοριστική μάχη για τη νίκη κατά του φασισμού την έδωσε στην ανθρωπότητα το πρώτο εργατικό κράτος στην Ιστορία του ανθρώπινου πολιτισμού.

Όσοι μιλούν για το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από τη σκοπιά του παραχαράκτη και του πλαστογράφου, είναι καταδικασμένοι να κουβαλάνε το «μπόι» που έχει το φέμα τους.

Η Ιστορία γράφτηκε: Παρόντες, πρωτομάρτυρες, αιμοδότες, στρατιώτες στην πιο σκληρή, την πιο ανιδιοτελή, την πιο καθοριστική μάχη για τη νίκη κατά του φασισμού, από τον Ατλαντικό μέχρι τα Ουράλια, από τις ερήμους της Μέσης Ανατολής μέχρι τις γραμμές των οριζόντων σε Βορρά και Νότο, από την Κρήτη μέχρι τον Έβρο, ήταν οι κομμουνιστές.

Πόσο γελοίοι είναι οι πλαστογράφοι, αν νομίζουν ότι αυτή η εποποιία μπορεί να λασπολογηθεί ή να λησμονηθεί...

Είναι εδώ, στην Ελλάδα των **700.000 θυμάτων** της ναζιστικής θηριωδίας, που αυτή η αλήθεια δεν θα πάψει ποτέ να περνάει μέσα:

- Από την αθάνατη ψυχή των 200 της Καισαριανής, της Ηλέκτρας, του Μπελογιάννη, του Πλουμπίδη, του Χαρίλαου, του Άρη, του αντάρτη που έστειλε περήφανο χαιρετισμό από τον Γοργοπόταμο στην Αλαμάνα.
- Από την αδούλωτη Κοκκινιά και την Καλογρέζα, από τη Βιάννο, τον Χορτιάτη και το Κούρνοβο που έγιναν ένα με το Μανιάκι και το Μεσολόγγι.
- Από τα άπαρτα βουνά που οι Αρματολοί και οι Κλέφτες σήσανε χορό με τους μαχητές του ΕΛΑΣ, με τους αδούλωτους της εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης της δεκαετίας του '40.
- Από τα θυσιαστήρια του πατριωτισμού και της λευτεριάς που η Γκουέρνικα και το Δίστομο, τα Καλάβρυτα και η Ακροναυπλία, η Μακρόνησος, το Στάλινγκραντ και η Αθήνα του Μεγάλου Δεκέμβρη, γίνανε κραυγή στα χέρια του Πικάσο, του Φαρσακίδη και του Λουντέμη, γίνανε τραγούδι στα χείλη του Ρίτσου και του Μπρεχτ, του Νερούδα και του Λειβαδίτη, του Μίκη και του Σοστακόβιτς.

Όταν ο στρατιώτης του Κόκκινου Στρατού κάρφωνε τη σημαία της Επανάστασης στην καρδιά του ναζισμού, στο Ράιχσταγκ, σφράγιζε για πάντα και με τον πιο αντιπροσωπευτικό τρόπο την Ιστορία.

Η σημαία η βαμμένη με το αίμα των εκατομμυρίων που έδωσαν τη ζωή τους και έχτισαν με τα κορμιά τους το μέτωπο που συνέτριψε τις ορδές του Χίτλερ και τους κάθε λογής «κουίσλινγκ», δε λασπώνεται. Και δεν υποστέλλεται.

Αυτή την αλήθεια δεν θα καταφέρουν ποτέ να τη «σβήσουν» από την Ιστορία εκείνοι που βουτάνε την «πένα» τους στην «κοιλιά» του Γκαίμπελς για να ξαναγράψουν και να ξεγράψουν την Ιστορία.

Για τους «δεξιούς» και τους «αριστερούς», για τους φιλελεύθερους και τους σοσιαλδημοκράτες υπηρέτες των «Κρουπ» και των «Ροκφέλερ», για τους «δημοκράτες» της άθλιας θεωρίας των «δύο άκρων» που με όχημα την ΕΕ προσπαθούν να συσχετίσουν (!) το ναζισμό και το φασισμό με τον κομμουνισμό, που **θέλουν να εμφανίζουν τους 200 της Καισαριανής «ίδιους» με τους εκτελεστές τους (!)**, η ιστορική αλήθεια είναι αμείλικτη.

Απέναντι στη φρίκη του ολοκαυτώματος, στην απανθρωπιά του ρατσισμού, στο ναζιστικό εσμό που γεννιέται και εκτρέφεται στα ταξικά χαμαιτυπεία των μονοπωλίων, θα υπάρχει αυτή η ημερομηνία, η 9^η Μάη, θα υπάρχει πάντα αυτή η φωτογραφία – παράσημο της Ανθρωπότητας, με τον στρατιώτη του Κόκκινου Στρατού να ανεμίζει στην κόκκινη σημαία στο Ράιχσταγκ, για να θυμίζει στους αιώνες: **Οι κομμουνιστές δεν συνθηκολόγησαν ποτέ με τα φίδια.**

Ας μην έχουν, λοιπόν, καμία αμφιβολία: **Οι κουκουλοφόροι** του δοσιλογισμού, οι **«κράτα Ρόμελ»** του μαυραγοριτισμού, οι **«Χίτες»** του χτες και οι εγκληματικές συμμορίες του σήμερα, ο υπόκοσμος, οι **ταγματασφαλίτες**, οι Μεταξάδες και οι Ρουφογάληδες του συστήματος που γέννησε το ναζισμό, θα επιστρέφουν πάντα εκεί που ανήκουν: Στα καταγώγια των (...αρίων) υπανθρώπων.

Στο ψέμα, στην πλαστογραφία και την παραχάραξη, θα ορθώνεται πάντα το σύμβολο της νίκης των λαών απέναντι στο κτήνος του φασισμού.

Απέναντι στη φρίκη του ολοκαυτώματος, στην απανθρωπιά του ρατσισμού, στο ναζιστικό εσμό που γεννιέται και εκτρέφεται στα χαμαιτυπεία της ταξικής βαρβαρότητας των «Ζήμενς», των «Φορντ» και των «Ντόιτσε Μπανκ», θα υπάρχει αυτή η ημερομηνία, θα υπάρχει αυτή η φωτογραφία – παράσημο της Ανθρωπότητας στον αγώνα ενάντια στην κτηνωδία. Που σφράγισε για πάντα, με τον πιο αντιπροσωπευτικό τρόπο την Ιστορία.

Υστερόγραφο : Τι νόημα έχει να γυρνάμε τόσο πίσω στην Ιστορία; Είναι απλό: Όταν μιλάμε για την Ιστορία μιλάμε για το σήμερα, για το τώρα. Γιατί η Ιστορία είναι η πολιτική του παρελθόντος. Που σημαίνει ότι η σημερινή πολιτική δεν είναι τίποτα λιγότερο από την Ιστορία του μέλλοντος. Και, συνεπώς, **αναλογεί στον καθένα μας το δικό του μερίδιο ευθύνης** για το πως θα γραφτεί, και για το αν θα επιτραπεί στα θρασύμια της φαιάς προπαγάνδας να ξαναγράψουν την ιστορία παραποιημένη πάνω στην πλάτη τη δική μας και των παιδιών μας.

(*) Το κείμενο δημοσιεύτηκε στον Ημεροδρόμο στις 23/08/2018 με τίτλο: «Σύμφωνο Μολότοφ – Ρίμπεντροπ: Άκου (κρυφο)φασιστάκο»

[ΝΙΚΟΣ ΜΠΟΓΙΟΠΟΥΛΟΣ Πολιτική](#) 23 Αυγούστου 2019

Το παραπάνω κείμενο αναδημοσιεύουμε από τον Ημεροδρόμο της 23^{ης} Αυγούστου 2018